നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

കർണാടക സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും

vs.

ബി. ആർ. മുരളിധറും മറ്റുള്ളവരും

(2013 -ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1966)

2022 ജൂലൈ 28

[ജസ്റ്റിസ് എ.എം ഖാൻവിൽക്കർ & ജസ്റ്റിസ് സഞ്ജീവ് ഖന്ന]

ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ : കർണാടക ചേരി പ്രദേശങ്ങൾ (മെച്ചപ്പെടുത്തൽ,നിർമ്മാർജനം) നിയമം, 1973-വകുപ്പ് 17,18,20 -1973-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20-ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത-ഏറ്റെടുത്ത ഭൂമിക്ക് നൽകേണ്ട നഷ്ടപരിഹാര തുക -സംസ്ഥാന ഭവന വകുപ്പ് 2005- ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച 1973 -ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 17 പ്രകാരമുള്ള ഏറ്റെടുക്കൽ വിജ്ഞാപനം-റിട്ട് ഹർജിക്കാർ ഉന്നയിച്ച എതിർപ്പുകൾ വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കാതെയാണ് വിജ്ഞാപനം പുറപ്പെടുവിച്ചതെന്നും അധികാരിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായ അധികാരത്തിന് അതീതമാണെന്നും വാദിച്ച് ഹൈക്കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച റിട്ട് ഹർജി, 1973-ലെ നിയമപ്രകാരം പുറപ്പെടുവിച്ച കാരണം കാണിക്കൽ നോട്ടീസിനു മറുപടിയായി നടത്തിയ ഏറ്റെടുക്കൽ ഇപ്പോൾ കാലഹരണപ്പെട്ടതായി രണ്ടാമത്തെ ഹർജി ഉറപ്പിക്കുന്നു-ആരോപണവിധേയമായ വിജ്ഞാപനം റദ്ദാക്കാൻ സിംഗിൾ ജഡ്ജി വിസമ്മതിച്ചുവെങ്കിലും 1973- ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 അതിന്റെ

നിയമപരമായ അധികാരം ലംഘിക്കുന്നുവെന്ന് വിധിക്കുകയും ദുരിതബാധിതരായ ഭൂവുടമകൾക്കുള്ള നഷ്ടപരിഹാരം കണക്കാക്കുന്നതിനുള്ള നടപടിക്രമം നീതിയുക്തമോ ന്യായയുക്തമോ അല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു-ഇത് ഭൂമിയുടെ നിലവിലുള്ള വിപണി മൂല്യത്തിന് അനുസൃതമായിരിക്കണം; 1973- ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 അനുസരിച്ച് അത്തരം ഭൂമിയുടെ കാര്യത്തിൽ "നൽകേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ മുന്നൂറ് മടങ്ങ്" എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കരുത്-കൂടാതെ, നഷ്ടാരിഹാര തുക നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായമായ രീതി സംസ്ഥാന നിയമനിർമ്മാണസഭ ഉണ്ടാക്കിയ നിയമത്താൽ മാറ്റിസ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ, 1894- ലെ നിയമത്തിലെ 23,24 എന്നീ വകുപ്പുകൾക്ക് അനുസൃതമായി ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണം-വകുപ്പ് 20 ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്ന സിംഗിൾ ജഡ്ജി നൽകിയ പ്രസ്താവം ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് ശരിവെച്ചു, എന്നിരുന്നാലും, ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നൽകേണ്ട നഷ്ടപരിഹാര തുക നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള രീതി സംബന്ധിച്ച് നൽകിയ പ്രവർത്തന നിർദ്ദേശത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തി, അത്തരമൊരു നിർദ്ദേശം കോടതിയുടെ അധികാരപരിധിക്ക് അതീതമാണെന്നും വകുപ്പ് 20 -ൽ ഉചിതമായ ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരാൻ സംസ്ഥാനത്തിന് എല്ലായ്പ്പോഴും അവസരമുണ്ടെന്നും നിരീക്ഷിച്ചു-44-ാം ഭേദഗതി പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നിലവിലെ നിയമം നടപ്പാക്കിയതിനാൽ 1973-ലെ നിയമത്തിന് ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 31 സി പ്രകാരം ഒരു സംരക്ഷണവും ലഭിക്കില്ലെന്ന് ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് നിരീക്ഷിച്ചു-അപ്പീലിൽ,വിധിച്ചു:1973 ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പിന്റെ സാധുതയെ ചോദ്യം ചെയ്ത ഹർജി തള്ളിക്കളഞ്ഞ ഹൈക്കോടതി, സംസ്ഥാന നിയമനിർമ്മാണസഭ നടപ്പാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയെ അതിന്റെ നിയമനിർമ്മാണയോഗ്യതയ്ക്ക് അതീതമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിന് ഒരു ഭരണഘടനാ കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ട

പ്രസക്തമായ എല്ലാ ഘടകങ്ങളെയും കുറിച്ച് സമഗ്രമായ വിശകലനം നടത്താതെ ഹ്രസ്വവും സംക്ഷിപ്തവുമായ രീതിയിൽ അതിനെ കൈകാര്യം ചെയ്തു-1973-ലെ നിയമത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടും അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഹൈക്കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതായിരുന്നു, കൂടാതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച തീയതിയിൽ ഭൂമിക്ക് നൽകേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ മുന്നൂറ് മടങ്ങ് എന്ന തുക കണക്കാക്കുന്നത് നഷ്ടപരിഹാരം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമപരമായി സ്വീകാര്യമായ രീതിയാണോ അതോ അത് അന്തർലീനമായി അനീതിയോ അന്യായമോ യുക്തിരഹിതമോ ആണോ എന്നും പരിഗണിക്കേണ്ടതായിരുന്നു-കൂടാതെ, 1973-ലെ നിയമവും അതിന്റെ വ്യവസ്ഥകളും ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 39 (ബി) -യിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, അവരെ ഭരണഘടനയുടെ 14,19,31 എന്നീ അനുച്ഛേദങ്ങൾ പ്രകാരം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കും-മാത്രമല്ല, ഭരണഘടനയുടെ 44-ാം ഭേദഗതി 20.06.1979- ന് പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് 1973-ലെ നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നുവെന്നത് ഹൈക്കോടതിയുടെ നിരീക്ഷണത്തിൽ ശരിയാണെങ്കിൽപ്പോലും, അനുച്ഛേദം 31 സി 20.04.1972 മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, കേശവാനന്ദ ഭാരതി എന്ന കേസിൽ സുപ്രീം കോടതി ശരിവെച്ച പരിധി വരെ അതിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകില്ല-1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നം ഉൾപ്പെടെയുള്ള റിട്ട് ഹർജികൾ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനായി വിഷയം ഹൈക്കോടതിയിലേക്ക് തിരിച്ചയച്ചു-1894-ലെ ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമം-23,24 എന്നീ വകുപ്പുകൾ-ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന- 19 (1) (എഫ്) ,31 സി, 39 (ബി) എന്നീ അനുച്ഛേദങ്ങൾ.

അപ്പീലുകൾ തീർപ്പാക്കിക്കൊണ്ട്, കോടതി

വിധിച്ചു: 1. 1894-ലെയോ 2013-ലെയോ നിയമത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി 1973-ലെ നിയമത്തിലെ ഏറ്റെടുക്കൽ കാലഹരണപ്പെടുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യക്തമായ വ്യവസ്ഥയുടെ അഭാവത്തിൽ, 23.6.2005- ലെ ആരോപണവിധേയമായ വിജ്ഞാപനം കാലക്രമേണ റദ്ദാക്കിക്കൊണ്ട് ആശ്വാസം നൽകാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഹൈക്കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. അതിൽ, ഏതെങ്കിലും "ചേരി പ്രദേശവുമായി" അല്ലെങ്കിൽ അത്തരം പ്രദേശത്തെ ഏതെങ്കിലും കെട്ടിടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഏതെങ്കിലും മെച്ചപ്പെടുത്തൽ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും "ചേരി നിർമ്മാർജ്ജന പ്രദേശം " പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ ചേരി നിവാസികളെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഏതെങ്കിലും ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് യോഗ്യതയുള്ള അധികാരിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുമ്പോഴും പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അനുസൃതമായി അങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാരണം കാണിക്കൽ നോട്ടീസ് (പ്രാഥമിക വിജ്ഞാപനം) സാധാരണയായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ഈ ദൗത്യം പൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ ചേരി പ്രദേശത്തിന്റെ വികസനവും ചേരി നിവാസികൾക്ക് പുനരധിവാസവും നൽകേണ്ടത് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ കടമയാണ്.. ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഭൂമി എന്തുകൊണ്ട് ഏറ്റെടുക്കരുത് എന്നതിന് കാരണം കാണിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാഥമിക അറിയിപ്പിനും വകുപ്പ് 17 പ്രകാരം അന്തിമ വിജ്ഞാപനം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും തമ്മിൽ കുറച്ച് കാലതാമസം ഉണ്ടെന്ന വസ്തുത തന്നെ, സാധുവായ കാരണം കാണിക്കൽ നോട്ടീസ് വഴി ആരംഭിച്ച പ്രക്രിയ കാലക്രമേണ കാലഹരണപ്പെട്ടതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു അടിസ്ഥാനമായിരിക്കില്ല. എന്നിരുന്നാലും, ഒരു ഉദ്ദേശ്യം പ്രാവർത്തികമാക്കാനുള്ള പ്രഖ്യാപിത അധികാരം ന്യായമായ സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ പ്രയോഗിക്കണമെന്ന് റിട്ട് ഹർജിക്കാർ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ന്യായമായ രീതിയിൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നത് ന്യായമായ

സമയത്തിനുള്ളിൽ അതിന്റെ പ്രയോഗം എന്ന ആശയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ന്യായമായ സമയത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം നിയമത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കേസിന്റെ വസ്തുതകളും നീതിയുടെ അപചയം, ദുരുപയോഗം അല്ലെങ്കിൽ അധികാര ദുർവിനിയോഗം എന്നിവ തടയുന്നതിന് പ്രയോഗിക്കേണ്ട അധികാരത്തിന്റെ സ്വഭാവവും അനുസരിച്ച് നിർണ്ണയിക്കണം. ഈ ഹർജി പോലും ആദ്യം ഹൈക്കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. [ഖണ്ഡിക 20,20 എ] [462-ബി-ജി]

2. നിലവിലെ കേസിന്റെ യഥാർത്ഥ സാഹചര്യത്തിൽ, 1973 -ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉൾപ്പെടെയുള്ള റിട്ട് ഹർജികൾ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനായി ഹൈക്കോടതിയെ സമീപിക്കാൻ കക്ഷികൾക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകുന്നത് ഉചിതമാണ്.മറ്റ് കോടതിയിലേക്ക് തിരിച്ചയച്ച കേസ് നടപടികളിൽ,, ചേരി പ്രദേശമോ ചേരി നിർമ്മാർജ്ജന പ്രദേശമോ ആയി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭൂമിക്ക്മേൽ വകുപ്പ് 17 ബാധകമാകാത്തതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു പുതിയ ഹർജി ഉന്നയിക്കുന്നതിനായി അവരുടെ റിട്ട് ഹർജി ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ റിട്ട് ഹർജിക്കാർക്ക് അവസരമുണ്ടാകും.ആ പ്രശ്നം റിട്ട് ഹർജിക്കാർക്ക് അനുകൂലമായി തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടാൽ , അത് അടിസ്ഥാനപരമായി കേസിനെ ബാധിക്കുകയും 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത പരിഗണിക്കുന്നത് പോലും അനാവശ്യമായേക്കാം. [ഖണ്ഡിക 21] [462-ജി -എച്ച് ; 463-എ -ബി]

3. ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 39 (ബി) -ലെ "സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക വിഭവങ്ങൾ" എന്ന പ്രയോഗത്തിൻറെ വ്യാപ്തിയെക്കുറിച്ചും 1973- ലെ നിയമത്തിലെ ആരോപണവിധേയമായ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് അത് ബാധകമാകുമെന്നുമുള്ള വാദങ്ങൾ

കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, പ്രോപ്പർട്ടി ഓണേഴ്സ് അസോസിയേഷൻറെ കാര്യത്തിൽ ഈ കോടതിയുടെ വിശാല ബെഞ്ചിൻറെ തീരുമാനത്തിനായി കാത്തിരിക്കാൻ സിംഗിൾ ജഡ്ജിക്ക് അവസരമുണ്ടാകും. ഹൈക്കോടതിയുടെ ആക്ഷേപവിധേയമായ തീരുമാനങ്ങൾ റദ്ദാക്കിയതിനാൽ, 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പ് അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്നതല്ലെന്ന് ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രഖ്യാപനം അസാധുവായി കണക്കാക്കുകയും റിമാന്റ് ചെയ്ത ഹർജികളിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ ഇനിയൊരു ഉത്തരവ് ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ ആ വ്യവസ്ഥ പൂർണ്ണമായും പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്തുകയും വേണം. [ഖണ്ഡിക 23,24] [463-ഡി -ഇ ; 464-എ -ബി]

കാംരൂപ് ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ & കളക്ടറും മറ്റുള്ളവരും vs. *ദുർഗനാഥ് ശർമ്മ* എ.ഐ.ആർ 1968 എസ്.സി 394: [1968] 1 എസ്.സി.ആർ 561; *കെ.ടി പ്ലാന്റേഷൻ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡും മറ്റൊരാളും* vs. *കർണാടക സംസ്ഥാനം* (2011) 9 എസ്. സി. സി 1: [2011] 13 എസ്. സി. ആർ 636; *വിശ്രുദ്ധ കേശവാനന്ദ ഭാരതി ശ്രീപദഗൽവരു* vs. *കേരള സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും* (1973) 4 എസ്. സി. സി 225: [1973] 2 എസ്. സി. ആർ 1089; *കർണാടക സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും മുതലായവ* vs. *രംഗനാഥ റെഡ്ഡിയും മറ്റൊരാളും മുതലായവ. മുതലായവ* എ.ഐ.ആർ 1978 എസ്.സി 215: (1977) 4 എസ്. സി. സി 471: [1978] 1 എസ്.സി.ആർ 641; *മഹാരാവു സാഹിബ് ശ്രീ ഭീം സിംഗ്ജി* vs. *ഇന്ത്യൻ യൂണിയനും മറ്റുള്ളവരും* (1981) 1 എസ്. സി. സി 166; *രാജീവ് സരിനും മറ്റൊരാളും* vs. *ഉത്തരാഖണ്ഡ് സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും* (2011) 8 എസ്. സി. സി 708: [2011] 9 എസ്. സി. ആർ 1012; *മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും* vs. *ബസന്തിബായ് മോഹൻലാൽ ഖേതനും മറ്റുള്ളവരും* (1986) 2 എസ്.സി.സി 516:

[1986] 1 എസ്.സി.ആർ 707; *പ്രോപ്പർട്ടി ഓണേഴ്സ് അസോസിയേഷനും മറ്റുള്ളവരും* **vs.** *മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും* **(2013) 7 എസ്. സി. സി 522-എന്നീ കേസുകൾ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു.**

കേസ് നിയമ പരാമർശം

[1968] 1 എസ്.സി.ആർ 561	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 7**
[2011] 13 എസ്. സി. ആർ 636	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 9**
[1973] 2 എസ്.സി.ആർ 1089	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 11**
[1978] 1 എസ്. സി. ആർ 641	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 11**
(1981) 1 എസ്. സി. സി 166	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 11**
[2011] 9 എസ്. സി. ആർ 1012	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 11**
[1986] 1 എസ്. സി. ആർ 707	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 11**
(2013) 7 എസ്. സി. സി 522	**പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു**	**ഖണ്ഡിക 11**

സിവിൽ അപ്പീൽ അധികാരിത: 2013-ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1966.

2008 -ലെ റിട്ട് അപ്പീൽ നമ്പർ 918 -ൽ ബാംഗ്ലൂരിലെ കർണാടക ഹൈക്കോടതിയുടെ 28.08.2012 -ലെ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നും.

ക്കൂടെ

2022 -ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 4959

എ. എ. ജി നിഖിൽ ഗോയൽ, മുതിർന്ന അഭിഭാഷകരായ അഡ്വ.ശ്യാം ദിവാൻ,അഡ്വ. നിഖിൽ നയ്യാർ, അഡ്വ.വി. എൻ. രഘുപതി, അഡ്വ.എസ്. ഉദയകുമാർ സാഗർ, അഡ്വ. ബീനാ മാധവൻ, അഡ്വ.എൽ. എം. ചിദാനന്ദയ്യ,അഡ്വ.പി. മൊഹിത് റാവു, എം/എസ് അഭിഭാഷകൻ എസ് നിറ്റ് & കമ്പനിക്കായി അഡ്വ.ഗോവിന്ദ് മനോഹരൻ, അഡ്വ. പ്രീത ശ്രീകുമാർ അയ്യർ, അഡ്വ.അഭിനവ് രാമാനന്ദ്,അഡ്വ. ധനഞ്ജയ് ബൈജാൽ, അഡ്വ.നേഹ മാത്തൻ, അഡ്വ.മാൻസി ബിൻജരാജ്ക,അഡ്വ. ശുഭ്രാൻഷു പാധി, അഡ്വ.ആശിഷ് യാദവ്,അഡ്വ. രക്ഷിത് ജെയിൻ, അഡ്വ.വിശാൽ ബൻഷാൽ എന്നിവർ കക്ഷികൾക്കായി ഹാജരായി.

കോടതി വിധിന്യായം പ്രസ്താവിച്ചത്

ജസ്റ്റിസ് എ. എം. ഖാൻവിൽക്കർ

1. 19731-ലെ കർണാടക ചേരി പ്രദേശം (മെച്ചപ്പെടുത്തൽ,നിർമ്മാർജ്ജനം) നിയമത്തിലെ[1] വകുപ്പ് 17 പ്രകാരം കർണാടക സംസ്ഥാന ഭവന വകുപ്പ് പുറപ്പെടുവിച്ച 23.6.2005- ലെ വിജ്ഞാപനം നമ്പർ എച്ച്.ഡി 34 കെ.ഓ.എം.എ.എം.ഇ 2004, ബാംഗ്ലൂർ, 1973-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20-ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത എന്നിവയാണ് ഈ അപ്പീലുകളിലെ വിഷയം. 2005 -ലെ റിട്ട് പെറ്റീഷൻ നമ്പർ 22611[2], 2005 -ലെ റിട്ട്

[1] ചുരുക്കത്തിൽ, "1973 ലെ നിയമം"

[2] 2013 - ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1966 -ൽ 1 ആം എതിർകക്ഷിയായ ബി. ആർ. മുരളിധർ സമർപ്പിച്ചു.

പെറ്റീഷൻ നമ്പർ 20955[3], 2005 -ലെ റിട്ട് പെറ്റീഷൻ നമ്പർ 21192 (ജി.എം-ചേരി)[4] എന്നിവ 23.6.2005-ലെ ആരോപണവിധേയമായ വിജ്ഞാപനത്തിൽ ദുഃഖിതരായ വ്യക്തികൾ ബാംഗ്ലൂർ-ലെ കർണാടക ഹൈക്കോടതിയിൽ[5] സമർപ്പിച്ചിരുന്നു.

2. പ്രഖ്യാപിത വിജ്ഞാപനം രണ്ട് വ്യത്യസ്ത കാരണങ്ങളാൽ എതിർക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യത്തേത്, റിട്ട് ഹർജിക്കാർ ഉന്നയിച്ച എതിർപ്പുകൾ വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കാതെയും അധികാരിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായ അധികാരത്തെ കവിഞ്ഞുമാണ് ആരോപണവിധേയമായ വിജ്ഞാപനം പുറപ്പെടുവിച്ചത് എന്നതാണ്. രണ്ടാമത്തേത് 1973-ലെ നിയമം പ്രകാരം 14.10.1982- ന് പുറപ്പെടുവിച്ച കാരണം കാണിക്കൽ നോട്ടീസിനെ തുടർന്ന് ഏറ്റെടുക്കൽ കാലഹരണപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. കാലക്രമേണ, പ്രഖ്യാപിത കാരണം കാണിക്കൽ നോട്ടീസ് (പ്രാഥമിക വിജ്ഞാപനം) നടപ്പായെന്നും 23 വർഷത്തിനുശേഷം അതിന്റെ തുടർനടപടികളിൽ ഒരു ഏറ്റെടുക്കലും നിയമപരമായി അനുവദിക്കാനാവില്ലെന്നും എന്നതായിരുന്നു റിട്ട് ഹർജിക്കാരുടെ കേസ്.1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20 ആം വകുപ്പിന്റെ സാധുതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ ന്യായമായ വിപണി മൂല്യത്തേക്കാൾ 1973-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 17 പ്രകാരം വസ്തു നികുതിയുടെ മുന്നൂറ് മടങ്ങിനു തുല്യമായ തുക അടയ്ക്കുന്നതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നഷ്ടപരിഹാരം കണക്കാക്കുന്നതിന് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള

[3]. 2013- ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1966-ൽ 3 ആം എതിർകക്ഷി വി ബാലസുബ്രമണ്യ@ബലേന്ദർ വെങ്കട സമർപ്പിച്ചു.

[4] 2013 -ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1966 -ൽ 4 ആം എതിർകക്ഷിയും കൂടാതെ അനുബന്ധ അപ്പീൽ, അതായത് 2013 -ലെ എസ്.എൽ.പി (സി) നമ്പർ 18942 പ്രകാരം 2022- ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ.....ലെ അപ്പീൽവാദിയും ആയ എം/എസ് ചന്ദ്ര സ്പിന്നിംഗ് ആൻഡ് വീവിംഗ് മിൽസ് പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ് സമർപ്പിച്ചു.

[5] ചുരുക്കത്തിൽ, "ഹൈക്കോടതി"

രീതിയാണ് വെല്ലുവിളി. ഇതിനു വിപരീതമായി, കേന്ദ്ര നിയമനിർമ്മാണ സഭ പാസാക്കിയ 1894- ലെ ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമത്തിന്റെ[6] പശ്ചാത്തലത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ വസ്തു നികുതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കണക്കാക്കുന്ന നഷ്ടപരിഹാരം അന്തർലീനമായി ഒരു മിഥ്യയാണ്.

3. കർണാടക ഹൈക്കോടതിയുടെ സിംഗിൾ ജഡ്ജി 20.9.2007- ലെ പൊതു വിധിന്യായത്തിലൂടെയും ഉത്തരവിലൂടെയും 1973-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 അധികാരപരിധി ലംഘിക്കുന്നതാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. എന്നാൽ, 1894- ലെ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് സമാനമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയും 1973- ലെ നിയമത്തിൽ ഇല്ലെന്ന കണ്ടെത്തലിൽ 14.10.1982- ലെ പ്രാഥമിക വിജ്ഞാപനം അനുസരിച്ചുള്ള ഏറ്റെടുക്കൽ അസാധുവായെന്ന റിട്ട് ഹർജിക്കാരുടെ അപേക്ഷ അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. തങ്ങളുടെ എതിർപ്പുകൾ വേണ്ടത്ര പരിഗണിച്ചില്ലെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് റിട്ട് ഹർജിക്കാർ നൽകിയ ഹർജിയും സിംഗിൾ ജഡ്ജി നിരസിച്ചു. അങ്ങനെ വിധിച്ചതിനാൽ, സിംഗിൾ ജഡ്ജി 23.6.2005- ലെ ആക്ഷേപകരമായ വിജ്ഞാപനം റദ്ദാക്കിയില്ല. 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പ് അധികാരത്തിൽ കവിഞ്ഞതാണെന്ന് സിംഗിൾ ജഡ്ജി നിരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ, ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കുള്ള നഷ്ടപരിഹാരം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള രീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു വിടവ് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഇത നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായമായ രീതി സംസ്ഥാന നിയമസഭ രൂപീകരിച്ച നിയമം ഉപയോഗിച്ച് മാറ്റിസ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ, 1894- ലെ

[6] ചുരുക്കത്തിൽ, "1894 ലെ നിയമം"

ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമത്തിലെ 23,24 എന്നീ വകുപ്പുകൾക്ക് അനുസൃതമായി നഷ്ടപരിഹാരം കണക്കാക്കണമെന്നും നിഗമനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

4. സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ തീരുമാനത്തിനെതിരെ റിട്ട് ഹർജിക്കാരും കർണാടക സംസ്ഥാനവും എതിർ അപ്പീലുകൾ സമർപ്പിച്ചു.ഈ കേസിലെ 3 ആം എതിർകക്ഷി (വി. ബാലസുബ്രമണ്യ @ ബലേന്ദർ വെങ്കട) പിന്നീട് അപ്പീൽ പിൻവലിച്ചു. 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പ് അധികാരം ലംഘിക്കുന്നുവെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ തീരുമാനത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് കർണാടക സർക്കാർ സമർപ്പിച്ച അപ്പീൽ, 2008-ലെ റിട്ട് അപ്പീൽ നമ്പർ 918 , 2011 -ലെ റിട്ട് അപ്പീൽ നമ്പർ 1484 - 1485 (ജി.എം -ചേരി) എന്നിവയിൽ 28.8.2012-ൽ പാസാക്കിയ വിധിന്യായവും ഉത്തരവും വഴി തീർപ്പാക്കി. റിട്ട് ഹർജിക്കാരൻ (ഈ കേസിലെ 3 ആം എതിർകക്ഷി) സമർപ്പിച്ച എതിർ അപ്പീൽ പിൻവലിച്ചതിനാൽ, 23.6.2005- ലെ അന്തിമ വിജ്ഞാപനത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനായി റിട്ട് ഹർജിക്കാർ സമർപ്പിച്ച എതിർപ്പുകൾ അപര്യാപ്തമായി പരിഗണിക്കുകയും ഏറ്റെടുക്കൽ കാലഹരണപ്പെടുകയും ചെയ്തുവെന്ന ഹർജിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സിംഗിൾ ജഡ്ജി രേഖപ്പെടുത്തിയ തീരുമാനത്തിന്റെ കൃത്യത ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെ, 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പ് ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്ന് സിംഗിൾ ജഡ്ജി നൽകിയ പ്രഖ്യാപനം ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് ശരിവെച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, 1894- ലെ നിയമത്തിലെ 23,24 എന്നീ വകുപ്പുകൾക്കനുസൃതമായി ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നൽകേണ്ട തുക നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള രീതി സംബന്ധിച്ച് സിംഗിൾ ജഡ്ജി നൽകിയ പ്രവർത്തന നിർദ്ദേശത്തിൽ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് മാറ്റം വരുത്തി; പകരം,

അത്തരമൊരു നിർദ്ദേശം കോടതിയുടെ അധികാരപരിധിക്ക് അതീതമാണെന്നും 1973-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20- ൽ അനുയോജ്യമായ ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരാൻ സംസ്ഥാനത്തിന് എല്ലായ്പ്പോഴും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും നിരീക്ഷിച്ചു. 2008- ലെ റിട്ട് അപ്പീൽ നമ്പർ 918 ൽ നൽകിയ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിന്റെ ഈ തീരുമാനത്തിനെതിരെ കർണാടക സംസ്ഥാനം 2013 -ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1966 സമർപ്പിച്ചു ., 25.2.2013-ലെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം അനുമതി നൽകുമ്പോൾ ഈ കോടതി ഇനിപ്പറയുന്ന ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചു:

"എസ്.എൽ.പി (സി) നമ്പർ 39936/2012

അനുമതി നൽകി.

1973-ലെ കർണാടക ചേരിപ്രദേശ (മെച്ചപ്പെടുത്തലും നിർമ്മാർജ്ജനവും) നിയമത്തിലെ [ചുരുക്കത്തിൽ 'നിയമം'] 20-ാം വകുപ്പ് റദ്ദാക്കുന്നതു വരെയും ഈ കോടതിയിൽ നിന്ന് ഇനിയൊരു ഉത്തരവ് ഉണ്ടാകുന്നതുവരെയും ഹൈക്കോടതിയുടെ ആരോപണവിധേയമായ ഉത്തരവിന്റെ പ്രവർത്തനം സ്റ്റേ ചെയ്യപ്പെടും. നിയമത്തിലെ സെക്ഷൻ 20 പ്രകാരം ഭൂവുടമകൾക്കുള്ള നഷ്ടപരിഹാരം നിർണ്ണയിക്കാനും അത് നൽകാനും ഹർജിക്കാർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അത്തരം തീരുമാനവും ഒടുക്കലും ഈ അപ്പീലിന്റെ ആത്യന്തിക ഫലത്തിന് വിധേയമായിരിക്കും."

5. 4 ആം എതിർകക്ഷി (എം/എസ്. ചന്ദ്ര സ്പിന്നിംഗ് ആൻഡ് വീവിംഗ് മിൽസ് പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ്) കർണാടക സംസ്ഥാനം സമർപ്പിച്ച മുൻനിര അപ്പീലിൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെ, 2008- ലെ റിട്ട് അപ്പീൽ നമ്പർ 1492 (ജിഎം-ചേരി) എന്ന സ്വതന്ത്ര അപ്പീൽ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിന് മുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ചു, ഇത് 17.8.2012-ലെ വിധിന്യായവും ഉത്തരവും പ്രകാരം വിശദീകരിക്കാത്ത കാലതാമസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിരസിക്കപ്പെട്ടു.4 ആം എതിർകക്ഷി,അവകാശങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിലെ യുക്തിരഹിതമായ കാലവിളംബത്തിന്റെയും വിശദീകരിക്കപ്പെടാത്ത കാലതാമസത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, കമ്പനി സമർപ്പിച്ച എതിർ അപ്പീൽ നിരസിച്ച ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിന്റെ തീരുമാനത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട്, 2013 -ലെ എസ്.എൽ.പി (സി) നമ്പർ 18942 -ൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന എതിർ അപ്പീൽ പ്രസ്തുത തീരുമാനത്തിനെതിരെ സമർപ്പിച്ചു.

6. കർണാടക സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അഡീഷണൽ അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറൽ അഡ്വ.നിഖിൽ ഗോയൽ, 3 ആം എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ അഡ്വ. നിഖിൽ നയ്യാർ, 4 ആം എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷകൻ അഡ്വ. ശ്യാം ദിവാൻ എന്നിവരുടെ വാദങ്ങൾ കോടതി കേട്ടു.

7. ഹൈക്കോടതിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ കൃത്യതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനായി വിവിധ വാദങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുതയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ അപ്പീലുകളിലെ പ്രധാന ചോദ്യം. ഇക്കാര്യത്തിൽ റിട്ട് ഹർജിക്കാർ അവകാശപ്പെടുന്ന ആശ്വാസം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് അനുസൃതമായി ഭൂമി നഷ്ടപെട്ടവർക്ക് നൽകേണ്ട നഷ്ടപരിഹാര

തുക നിർണ്ണയിക്കുന്ന രീതി നീതിപൂർവ്വവും ന്യായയുക്തവുമല്ലെന്ന് സിംഗിൾ ജഡ്ജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അത് ഭൂമിയുടെ നിലവിലുള്ള വിപണി മൂല്യത്തിന് അനുസൃതമായിരിക്കണം; 1973-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20- ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ , അത്തരം ഭൂമിയുടെ കാര്യത്തിൽ നൽകേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ മുന്നൂറിരട്ടി എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ കാര്യത്തിൽ നൽകേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തുക നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ രീതി, ഭൂമി നഷ്ടപ്പെടുന്നയാൾക്ക് മിഥ്യാപരമായ തുക വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതിന് കാരണമാകും. മിഥ്യാധാരണയെന്നതിനുപുറമെ, 1894-ലെ നിയമത്തിലെ 23,24 എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം ഭൂമി നഷ്ടപ്പെടുന്നയാൾക്ക് ഭൂമിയുടെ വിപണി മൂല്യം നിഷേധിക്കപ്പെടുമെന്നതിനാൽ ഇത് ഏകപക്ഷീയവും വിവേചനപരവുമായിരിക്കും. തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ പിന്തുണക്കുന്നതിനായി, **കാംരൂപ് ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ ആൻഡ് കളക്ടറും മറ്റുള്ളവരും vs. ദുർഗനാഥ് ശർമ്മ**[7] എന്ന കേസിലെ ഈ കോടതിയുടെ തീരുമാനം സിംഗിൾ ജഡ്ജി ഉദ്ധരിക്കുകയും 1973 -ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20-നെതിരായ വെല്ലുവിളി ഇനിപ്പറയുന്ന വാക്കുകളിൽ നിഗൂഢമായ രീതിയിൽ തീർപ്പാക്കാൻ മുന്നോട്ട് പോകുകയും ചെയ്തു:

> "18. അതിനാൽ നിയമത്തിന് തുല്യ സംരക്ഷണം ഉണ്ടായിരിക്കണം.
>
> 19. 3 ആം എതിർകക്ഷിയുടെ അഭിഭാഷകനായ ശ്രീ നാഗരാജപ്പ മുന്നോട്ടുവച്ച വാദങ്ങളോട് യോജിക്കാനും എനിക്ക് കഴിയില്ല. സംസ്ഥാനത്തിൻറെ സാമൂഹിക സേവന പ്രതിബദ്ധതകൾ നിറവേറ്റുന്നതിനായി ഭൂമി

[7] എ.ഐ.ആർ 1968 എസ്.സി 394 (അഞ്ചംഗ ബെഞ്ച്)

കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനാൽ, ദുരിതബാധിതരായ ഭൂവുടമകളിൽ നിന്ന് ശരിയായ നഷ്ടപരിഹാരം തടഞ്ഞുവയ്ക്കാമെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല.ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവരെ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സാമൂഹിക സേവന കടമകളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല.

20. ഉടമസ്ഥന്റെ സമ്മതമില്ലാതെ പൊതു ആവശ്യങ്ങൾക്കായി വസ്തു ഏറ്റെടുക്കാൻ സംസ്ഥാനം അതിന്റെ സുപ്രധാന അധികാരം പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, പകരം ന്യായവും മതിയായതുമായ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാൻ അത് ബാധ്യസ്ഥമാണ്. നൽകേണ്ട നഷ്ടപരിഹാരം ഉടമയ്ക്ക് എന്താണോ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന് അതിന് തുല്യമായിരിക്കണം. എത്ര നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണമെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതിനുള്ള തത്വങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നത് നിയമനിർമ്മാണസഭയാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഒഴിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഉടമയ്ക്ക് പൂർണ്ണമായും നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണമെന്ന അടിസ്ഥാന ആവശ്യം അവർ നിറവേറ്റണ്ടതുണ്ട്. ചേരി പ്രദേശ നിയമപ്രകാരമുള്ള നഷ്ടപരിഹാര സംവിധാനം ഭൂമിയുടെ വിപണി മൂല്യത്തിന് തുല്യമായ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നതിന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നില്ല. ഭൂമിയുടെ യഥാർത്ഥ മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് കൃത്യമായ കണക്കുകൂട്ടലും വിവരമുള്ള വിലയിരുത്തലും ആവശ്യമാണ്.

21. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ, ചേരി പ്രദേശ നിയമത്തിലെ സെക്ഷൻ 20 ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്നും അതിനാൽ അസാധുവാണെന്നും ഞാൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന് ശേഷം എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്നതാണ് ചോദ്യം. ചേരിപ്രദേശ നിയമപ്രകാരമാണ് ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ, നഷ്ടപരിഹാരം എങ്ങനെ നിർണ്ണയിക്കും. ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം

നൽകുന്നതിനായി വിപണി മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായമായ രീതി തീരുമാനിക്കുകയും നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് നിയമസഭയാണ്. എന്നിരുന്നാലും,വകുപ്പ് 20 ന് പകരം ചില നിയമനിർമ്മാണ വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ, നിയമപരമായ വിടവുകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പാക്കേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്.ചേരിപ്രദേശ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 റദ്ദാക്കിയ ഇന്നത്തെ തീരുമാനത്തിനും അനുയോജ്യമായ നിയമനിർമ്മാണ ഭേദഗതി നടപ്പാക്കുന്നതിനും ഇടയിലുള്ള കാലയളവിൽ, 1894 -ലെ ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമത്തിലെ 23,24 എന്നീ വകുപ്പുകൾക്ക് അനുസൃതമായി ഭൂമിയുടെ വിപണി മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കണം, കാരണം പ്രസ്തുത നിയമത്തിലെ ഈ വ്യവസ്ഥകൾ കാലത്തിന്റെപരീക്ഷണത്തെ അതിജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്"

(ഊന്നൽ നൽകി)

8. വിഷയം ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിന് മുമ്പാകെ എത്തിയപ്പോൾ, അപ്പീലുകൾ, പ്രത്യേകിച്ച് 1973-ലെ നിയമത്തിലെ സെക്ഷൻ 20 ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നം തീർപ്പാക്കിയ രീതി വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല . 1973-ലെ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക്, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 31 സി പ്രകാരം, സംരക്ഷണം ഉണ്ടെന്ന കക്ഷികളുടെയും പ്രത്യേകിച്ച് സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും വാദങ്ങൾ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് നിരീക്ഷിച്ചു.വാദം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, അനുച്ഛേദം 31 സി -യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭരണഘടനയുടെ 44-ാം ഭേദഗതിയ്ക്ക് വളരെ മുമ്പുതന്നെ 1973- ലെ നിയമം 29.10.1974- ന്[8] പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതായി ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി- ആ തീയതിയിൽ, അനുച്ഛേദം 19 (1) (എഫ്), 31 എന്നിവ പ്രാബല്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

[8] 1973-ലെ നിയമത്തിന് 1.10.1974 -ന് രാഷ്ട്രപതിയുടെ അനുമതി ലഭിച്ചു.

അങ്ങനെ പറഞ്ഞ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് കോടതിക്ക് മുമ്പാകെയുള്ള അപ്പീലുകളിൽ ഉത്തരം നൽകേണ്ട ചോദ്യം ഇപ്രകാരം വ്യക്തമാക്കുന്നു:

> "കെ.ടി പ്ലാന്റേഷൻ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ്[9] എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായത്തെ ആശ്രയിക്കാൻ കഴിയുമോ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, സിംഗിൾ ജഡ്ജി പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവ് ഇടപെടൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടോ ".

9. ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകുന്നതിന്, ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് ആദ്യം **കെ.ടി പ്ലാന്റേഷൻ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ്**[10] എന്ന കേസിന്റെ 189,190 മുതൽ 193,198,201,209 എന്നീ ഖണ്ഡികകൾ ഉദ്ധരിക്കുകയും ഇനിപ്പറയുന്ന വാക്കുകളിൽ പരിഗണനയിലുള്ള ചോദ്യം തീർപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു:

> "15. വിധിന്യായത്തിൻറെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഖണ്ഡികകൾ വായിക്കുന്നതിൽ നിന്ന്, നിയമത്തിൻറെ 20-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള തുക മിഥ്യയല്ലെന്നും അത് ന്യായവും യുക്തിസഹവുമായ നഷ്ടപരിഹാരമാണെന്നും കോടതിക്ക് മുന്നിൽ തെളിയിക്കേണ്ടത് സംസ്ഥാനമാണെന്ന് കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്.
>
> 16. **ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 31-സി പ്രകാരം ഈ നിയമത്തിന് ഒരു സംരക്ഷണവും ലഭിക്കില്ല, കാരണം ഈ നിയമം 44-ാം ഭേദഗതിയ്ക്ക് മുമ്പാണ് നടപ്പിലാക്കിയത്.** ഈ നിയമം ഭരണഘടനയുടെ 44-ാം ഭേദഗതിക്ക് ശേഷമാണ്

---

[9] കെ.ടി പ്ലാന്റേഷൻ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡും മറ്റൊരാളും vs. കർണാടക സംസ്ഥാനം (2011) 9 എസ്.സി.സി 1 (അഞ്ചംഗ ബെഞ്ച്)

[10] മേൽപരാമർശം (അടിക്കുറിപ്പ് നമ്പർ 9-ൽ)

നടപ്പിലാക്കിയതെങ്കിൽ ,കെ.ടി പ്ലാൻറ്റേഷൻ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ് vs. കർണാടകം സംസ്ഥാനം[11] എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായം പൂർണ്ണമായും ബാധകമാകുമെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു. മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഈ നിയമം 44-ാം ഭേദഗതിയ്ക്ക് മുമ്പാണ് നടപ്പിലാക്കിയത്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 പ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള തുക വിപണി മൂല്യവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കേണ്ടത് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ കടമയാണ്. കൂടാതെ,ന്യായമായ നഷ്ടപരിഹാരം ലഭിക്കാതെ ഒരു ഭൂവുടമയ്ക്കും അവരുടെ സ്വത്ത് നഷ്ടപ്പെടരുത് എന്നത് വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഈ കേസിൽ, മുനിസിപ്പാലിറ്റി നിശ്ചയിച്ച മൂല്യനിർണ്ണയത്തിന്റെ മുന്നൂറ് മടങ്ങ് എന്നത് ന്യായമായ നഷ്ടപരിഹാരത്തിനോ ഏകദേശ വിപണി മൂല്യത്തിനോ തുല്യമാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ സംസ്ഥാനം കോടതിക്ക് മുന്നിൽ ഒരു ശ്രമവും നടത്തിയിട്ടില്ല. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ, നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പ് ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്ന് സിംഗിൾ ജഡ്ജി വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, കോടതിക്ക് അതിൽ നിസ്സാരമായി ഇടപെടാൻ കഴിയില്ലെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു ".

(ഊന്നൽ നൽകി)

1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പിന്റെ സാധുതയെക്കുറിച്ചുള്ള സമ്പൂർണ്ണ ചർച്ചയാണിത്.

[11] മേൽപരാമർശം (അടിക്കുറിപ്പ് നമ്പർ 9-ൽ)

10. ഈ കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച അപ്പീലുകളിൽ, 1973- ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 -ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത സംബന്ധിച്ച എല്ലാ വശങ്ങളും ഇരുപക്ഷവും വിശദമായി വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.കോടതി പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അന്തിമ ഉത്തരവിന്റെ സ്വഭാവം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, എതിർ വാദങ്ങളെക്കുറിച്ച് സമഗ്രമായി വിശദീകരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

11. 1973-ലെ നിയമവും അതിലെ വ്യവസ്ഥകളും, പ്രത്യേകിച്ച് 20-ാം വകുപ്പ്, ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 31 സി യുടെ സംരക്ഷണം അർഹിക്കുന്നുവെന്ന് സംസ്ഥാനം വാദിക്കുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ 44-ാം ഭേദഗതി 20.6.1979 മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നുവെന്നും 1973-ലെ നിയമം അതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നുവെന്നും ഉള്ള വസ്തുത ഒരു വ്യത്യാസവും വരുത്തില്ല. കാരണം,അനുച്ഛേദം 31 സി 20.4.1972 ന് പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതിനാൽ പ്രസക്തമായ സമയത്ത് പോലും ഈ കോടതിയുടെ ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച്, **വിശുദ്ധ കേശവാനന്ദ ഭാരതി ശ്രീപദഗൽവരു vs. കേരളം സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും**[12] എന്ന കേസിൽ,അത് ശരിവച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, 1973-ലെ നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നപ്പോഴും കോടതി സ്ഥിരീകരിച്ച അനുച്ഛേദം 31 സി പ്രാബല്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 39 (ബി) ൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതിനാൽ നിയമപരമായ വെല്ലുവിളികളിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കാൻ ഇത് നിയമത്തെ അനുവദിച്ചു. അതിനാൽ, 1973-ലെ നിയമപ്രകാരം ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നൽകേണ്ട തുക നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് വ്യത്യസ്ത രീതി നിർദ്ദേശിക്കാൻ സംസ്ഥാന നിയമസഭയ്ക്ക് അവസരമുണ്ടെന്ന് അപ്പീൽവാദി പറഞ്ഞു. ഈ വാദത്തെ

[12] (1973) 4 എസ്.സി.സി 225 (പതിമൂന്നംഗ ബെഞ്ച്)

പിന്തുണക്കുന്നതിനായി, **കർണാടക സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും മുതലായവ vs. രംഗനാഥ റെഡ്ഡിയും മറ്റൊരാളും മുതലായവ. , മുതലായവ** [13]**; മഹറാവു സാഹിബ് ശ്രീ ഭീം സിംഗ്ജി vs. ഇന്ത്യൻ യൂണിയനും മറ്റുള്ളവരും**[14]**;രാജീവ് സരിനും മറ്റൊരാളും vs. ഉത്തരാഖണ്ഡ് സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും**[15]**; കെ.ടി പ്ലാൻറ്റേഷൻ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ്**[16] എന്നീ കേസുകളെ ആശ്രയിച്ചു .അതിനായി, ചേരി പ്രദേശത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ചേരി നിർമ്മാർജ്ജന പ്രദേശത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിലൂടെ പൊതു നന്മയെ മികച്ച രീതിയിൽ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി, ചേരി നിവാസികളെ അവരുടെ നിലവിലുള്ള മോശം ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വകുപ് 17 ഉൾപ്പെടെ 1973 - ലെ നിയമത്തിലെ വിവിധ വ്യവസ്ഥകളുടെ സംവിധാനത്തിലേക്കും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവന, ആമുഖം എന്നിവയിലേക്കും സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിഭാഷകൻ കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചു. ചേരി നിവാസികളുടെ അത്തരം പുനരധിവാസം 1973- ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 18 പ്രകാരം ഭൂമി എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തമായി സംസ്ഥാനത്തിന് കൈമാറിയതിന് ശേഷം സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക വിഭവങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിന് തുല്യമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, 1973-ലെ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 39 (ബി) യുടെ വ്യാപ്തിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അത്തരം ഭൂമിക്കുമേൽ നൽകേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ മുന്നൂറ് മടങ്ങ് തുക വാശാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നതിനുള്ള രീതി പിന്തുടർന്ന് ആ ലക്ഷ്യം കൈവരിക്കുന്നതിനുള്ള

---

[13] എ.ഐ.ആർ 1978 എസ്.സി 215 : (1977) 4 എസ്.സി.സി. 471 (ഏഴംഗ ബെഞ്ച്)

[14] (1981) 1 എസ്.സി.സി 166 (അഞ്ചംഗ ബെഞ്ച്)

[15] (2011) 8 എസ്.സി.സി 708 (അഞ്ചംഗ ബെഞ്ച്)

[16] മേൽപരാമർശം (9 ആം അടിക്കുറിപ്പിൽ)

ഒരു വ്യവസ്ഥ (മാർഗ്ഗം) മാത്രമാണ് വകുപ്പ് 20.മഹാരാഷ്ട്ര ഭവന-പ്രദേശ വികസന നിയമം , 1976[17] -ന്റെ സാധുതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യം കൈകാര്യം ചെയ്ത **മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനവും മറ്റൊരാളും vs. ബസന്തിബായ് മോഹൻലാൽ ഖേതനും മറ്റുള്ളവരും**[18] എന്ന കേസിലെ വ്യാഖ്യാനത്തെയും ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനത്തെ ബോംബെ, ഹൈദരാബാദ് പ്രദേശങ്ങളിൽ ബോംബെ ഭവന ബോർഡ് നിയമം,1948,മധ്യപ്രദേശ് ഭവന ബോർഡ് നിയമം, 1950, ബോംബെ കെട്ടിട അറ്റകുറ്റപണികൾ- പുനർനിർമ്മാണ ബോർഡ് നിയമം, 1969, "മഹാരാഷ്ട്ര ചേരി മെച്ചപ്പെടുത്തൽ ബോർഡ് നിയമം , 1973" എന്നിവ ഏകീകരിക്കുന്നതിനായി മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാന നിയമസഭയാണ് ഈ നിയമം പാസാക്കിയത്. ആ കാലയളവിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 31 സിയെ ആശ്രയിച്ച് 1976- ലെ നിയമത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത ഈ കോടതി ശരിവെച്ചു **(വിശ്രുദ്ധ കേശവാനന്ദ ഭാരതി ശ്രീപദഗല്വരു**[19] എന്ന കേസിലെ തീരുമാനം സാധൂകരിച്ചു). പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിൻറെ 13 മുതൽ 15 വരെയുള്ള ഖണ്ഡികകളിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന വിശകലനത്തിൽ ഇത് വ്യക്തമാണ്.1973-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 -ന്റെ സാധുത പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, "സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക വിഭവങ്ങൾ" എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ സ്വകാര്യ സ്വത്ത് ഉൾപ്പെടുമോ എന്ന ചോദ്യം പരിഗണിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നും ഈ ചോദ്യം ഇതിനകം തന്നെ **പ്രോപ്പർട്ടി ഓണേഴ്സ് അസോസിയേഷനും മറ്റുള്ളവരും vs. മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും**[20] എന്ന കേസിലെ ഒരു വിശാലമായ ബെഞ്ചിലേക്ക് (ഒമ്പത് ജഡ്ജിമാർ) റഫർ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും സംസ്ഥാനം വാദിച്ചു,ഇത് നിലവിൽ പരിഗണനയിലാണ്.അതിനാൽ,

---

[17] ചുരുക്കത്തിൽ , "1976-ലെ നിയമം"

[18] (1986) 2 എസ്.സി.സി 516 (രണ്ടംഗ ബെഞ്ച്)

[19] മേൽപരാമർശം (12 ആം അടിക്കുറിപ്പിൽ)

[20] (2013) 7 എസ്.സി.സി.സി 522 (ഏഴംഗ ബെഞ്ച്)

ഈ കേസുകൾ നിലവിലുള്ള പരിഹരിക്കപ്പെടാത്ത കേസുകളുമായി സംയോജിപ്പിക്കണം.

12. കൂടാതെ, 1973 -ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 17-ന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ പരാമർശിച്ച് ഈ കോടതിയിൽ ആദ്യമായി റിട്ട് ഹർജിക്കാർക്കായി അഭിഭാഷകൻ നടത്തിയ വാദത്തിന് മറുപടിയായി, ഹൈക്കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച അനുബന്ധ വാദങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ഈ വാദം പരിഗണിക്കരുതെന്ന് സംസ്ഥാനം അഭ്യർഥിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും,ആരോപണവിധേയമായ വിജ്ഞാപനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഏറ്റെടുത്ത ഭൂമി, 1973- ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3 പ്രകാരം ചേരി പ്രദേശമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയോ വകുപ്പ് 11 പ്രകാരം ചേരി ഒഴിപ്പിക്കൽ പ്രദേശമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും അതിനാൽ വകുപ്പ് 17 പ്രകാരം അത് ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും റിട്ട് ഹർജിക്കാർ വാദിച്ചു.

13. റിട്ട് ഹർജിക്കാർക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ, "സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക വിഭവങ്ങൾ" എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന്റെ വ്യാപ്തി സംബന്ധിച്ച വിഷയം നിലവിലെ കേസിൽ ഉയർന്നുവരില്ലെന്ന് വാദിച്ചു . അതിൽ, ഹൈക്കോടതി രേഖപ്പെടുത്തിയ നിഗമനം, 1973 -ലെ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് വകുപ്പ് 20 ന് അനുച്ഛേദം 31 സിയുടെ ഒരു സംരക്ഷണവും ലഭ്യമല്ല എന്നതാണ്. ഹൈക്കോടതി സ്വീകരിച്ച ആ കാഴ്ചപ്പാട് അതിശയകരമല്ല. അതേസമയം, "സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക വിഭവങ്ങൾ" എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൽ സ്വകാര്യ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള വിഭവങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുമോ എന്ന പ്രശ്നം ഈ കോടതിയുടെ ഒൻപതംഗ ബെഞ്ചിന് മുമ്പാകെ

പരിഗണനയിലാണെന്നും കോടതി ഉചിതമെന്ന് കരുതുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ ബെഞ്ചിന് മുന്നിൽതീർപ്പാക്കാത്ത മറ്റ് കേസുകൾക്കൊപ്പം ഈ വിഷയം കേൾക്കാമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും രേഖാമൂലമുള്ള സമർപ്പണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പടെ 3 ആം എതിർകക്ഷി കൃത്യമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. റിട്ട് ഹർജിക്കാർക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷകൻ ഈ കോടതിയിൽ നടത്തിയ വാക്കാലുള്ള വാദത്തിന് പുറമേ സമഗ്രമായ രേഖാമൂലമുള്ള സമർപ്പിക്കലുകളും ഫയൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

14. വകുപ്പ് 20-ന്റെ സാധുതയെ സംബന്ധിച്ച വിഷയം ഹൈക്കോടതി സാധാരണ രീതിയിലാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തതെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു.അത്തരമൊരു സമീപനം അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല, കാരണം ഭരണഘടനാ കോടതി ഈ വിഷയത്തിൽ വിധി പറയുമ്പോൾ,. ഒന്നാമതായി, 1973-ലെ നിയമത്തിൻറെ ചട്ടക്കൂടും അതിൻറെ ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്, കൂടാതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച തീയതിയിൽ ഭൂമിയിൽ അടയ്ക്കേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ മുന്നൂറ് മടങ്ങ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് തുക നിർണ്ണയിക്കുന്ന രീതി നിയമപരമായി അനുവദനീയമാണോ അതോ അത് അന്തർലീനമായി ഏകപക്ഷീയമോ അന്യായമോ യുക്തിരഹിതമോ ആണോ? എന്ന ചോദ്യവും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അംഗീകൃതമായി, മൂലധന മൂല്യ രീതി ഉൾപ്പെടെ വസ്തുവിന്റെ മൂല്യനിർണ്ണയത്തിന് വ്യത്യസ്ത രീതികൾ ഉണ്ടാകാം. കൂടാതെ, ഇത് ഒരു വസ്തുനിഷ്ഠമായ രീതിയാണോ അതോ മിഥ്യ അല്ലയോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്, പ്രത്യേകിച്ചും വകുപ്പ് 20 പ്രകാരം നിർണ്ണയിച്ച തുക-അതായത് 3.52 കോടി രൂപ-നിലവിലെ കേസിൽ ഗണ്യമാണെന്ന സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വാദത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ. കൂടാതെ, 1973-ലെ നിയമവും

വ്യവസ്ഥകളും ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 39 (ബി) യിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യത്തിന് അനുസൃതമാണെങ്കിൽ, ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 14,19,31 എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വെല്ലുവിളിയിൽ നിന്ന് അതിന് സംരക്ഷണം ലഭിക്കും. കൂടാതെ, ഭരണഘടനയുടെ 44-ാം ഭേദഗതി 20.6.1979 ന് പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് 1973-ലെ നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നുവെന്ന് ഹൈക്കോടതി നിരീക്ഷിച്ചത് ശരിയാണെങ്കിൽപ്പോലും, അനുച്ഛേദം 31 സി ഇതിനകം തന്നെ 20.04.1972 മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, **വിശുദ്ധ കേശവാനന്ദ ഭാരതി ശ്രീപദഗല്വരു**[21] എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി സാധുതയുള്ളതായി സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതുപോലെ ഇത് അപ്രസക്തമായി തുടരുന്നു.

15. ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 31 സിയിൽ വിശദീകരിച്ച തത്വത്തിൽ 1973- ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20-നെ സംസ്ഥാനം പ്രതിരോധിച്ചുവെന്നതിൽ തർക്കമില്ല.ഇത് സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ വിധിന്യായത്തിന്റെ 19-ാം ഖണ്ഡികയിൽ നിന്നും ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിന്റെ വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ച 16 ആം ഖണ്ഡികയിൽ നിന്നും വ്യക്തമാവുന്നു.

16. 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പിന്റെ സാധുതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുള്ള ഹർജി ഹൈക്കോടതി അവ്യക്തമായ രീതിയിൽ തീർപ്പാക്കിയെന്നും കൂടാതെ, സംസ്ഥാന നിയമസഭ നടപ്പാക്കിയ വ്യവസ്ഥകൾ അതിന്റെ അധികാരത്തെ കവിയുന്നുണ്ടോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഭരണഘടനാ കോടതി പരിഗണിക്കേണ്ട എല്ലാ അവശ്യ

[21] മേൽപരാമർശം (12 ആം അടിക്കുറിപ്പിൽ)

വശങ്ങളും വിലയിരുത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടുവെന്നും നിരീക്ഷിക്കാൻ ഇത് മതിയാകും.എല്ലാത്തിനുമുപരി, കേന്ദ്ര നിയമ നിർമ്മാണ സഭയോ സംസ്ഥാന നിയമസഭയോ പാസാക്കിയ നിയമം ഭരണഘടനാപരമാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു.

17.ഭൂമിയുടെ മൂല്യം വിലയിരുത്തുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതി, അതായത്, നാമമാത്രമോ മിഥ്യയോ ആയ കണക്കിനുപകരം അതിന്റെ ന്യായമായ വിപണി മൂല്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രീതി സംസ്ഥാനം വേണ്ടത്ര വിശദീകരിക്കുകയോ ന്യായീകരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് റിട്ട് ഹർജിക്കാരുടെ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു. കക്ഷികളുടെ വാദങ്ങളിലെ ഏതെങ്കിലും പോരായ്മകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, ഈ വിമർശനം ഇരുപക്ഷത്തിനും തുല്യമായി ബാധകമാണ്. 2005 -ലെ റിട്ട് ഹർജി നമ്പർ 21192 (ജി.എം-ചേരി)[22] -ലെ 29,30 എന്നീ ഖണ്ഡികകളിൽ വെല്ലുവിളിയുടെ അന്തിമ അടിസ്ഥാനമായി വർത്തിക്കുന്ന ഒരു ബദൽ അപേക്ഷയായി ഭരണഘടനാ സാധുത വ്യക്തമായി ഉന്നയിച്ചതിനാലാണിത്:

> "29. ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഭൂമിക്കുമേൽ നൽകേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ 300 മടങ്ങ് എന്ന നിരക്കിൽ നഷ്ടപരിഹാര തുക നൽകാൻ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ ഏഴാം പട്ടികയിലെ ലിസ്റ്റ് 3 -ലെ 42-ാം കുറിപ്പ് വസ്തു ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനും ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനും വ്യക്തമായി അധികാരം നൽകുന്നു . പ്രസ്തുത വിഷയം കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിൽ ഉള്ളതിനാൽ കേന്ദ്രത്തിനും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയും.ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമം നടപ്പാക്കുന്നതിലൂടെ, നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നത് ഉൾപ്പെടെ

[22] 4 ആം അടിക്കുറിപ്പ് കാണുക

ഏറ്റെടുക്കലിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം കേന്ദ്ര നിയമനിർമ്മാണ സഭ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അതുവഴി മുഴുവൻ മേഖലയും സമഗ്രമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. വസ്തുവിന്റെ വിപണി മൂല്യത്തിനു തുല്യമായി നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാൻ ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു.ഈ നിയമം പിന്നീട് നടപ്പിലാക്കുകയും രാഷ്ട്രപതിയുടെ അനുമതി നേടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിക്കുന്ന, ഭൂമിക്കുമേൽ നൽകേണ്ട വസ്തു നികുതിയുടെ 300 മടങ്ങ് അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നഷ്ടപരിഹാര രീതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന വകുപ്പ് 20, സംസ്ഥാന നിയമസഭയുടെ നിയമനിർമ്മാണ അധികാരത്തിന് അതീതമാണ്. അതിനാൽ, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 300 എയ്ക്കൊപ്പം വായിക്കുന്ന 1894 -ലെ ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമം ലംഘിക്കുന്നതിനാൽ ഇത് റദ്ദാക്കപ്പെടാൻ ബാധ്യസ്ഥമാണ്.

30.ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് സർക്കാരിന്റെ ആരോപണവിധേയവുമായ നടപടി കളങ്കിതമാണെന്ന് വാദത്തിനുവേണ്ടി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടാലും, സ്വത്തിന്റെ ന്യായമായ വിപണി മൂല്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, 1894- ലെ ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 പ്രകാരം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തു നികുതിയുടെ 300 മടങ്ങ് എന്ന രീതിയിലല്ല മറിച്ച് വസ്തുവിന്റെ മൂല്യത്തിന് അനുസൃതമായി ഹർജിക്കാരന് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാൻ സർക്കാർ ബാധ്യസ്ഥരാണ്.

18. ഹൈക്കോടതിയുടെ മുമ്പാകെയുള്ള പ്രാഥമിക വാദം ഏറ്റെടുക്കൽ നടപടികൾ കാലഹരണപ്പെട്ടുവെന്ന അവകാശവാദത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചായിരുന്നതിനാൽ, ഹൈക്കോടതിക്ക് സമർപ്പിച്ച മറുപടിയിൽ സംസ്ഥാനം അതിന്റെ പ്രതികരണം ഇനിപ്പറയുന്ന പ്രസ്താവനയിൽ ഒതുക്കിഃ

> "10. ... നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 അനുസരിച്ച് നൽകേണ്ട നഷ്ടപരിഹാരം മൂല്യനിർണ്ണയത്തിന്റെ 300 മടങ്ങാണ് എന്നത് ശരിയാണ്. ഈ നിയമവും അതിൻറെ വ്യവസ്ഥകളും ഒരു സാമൂഹിക കടമ എന്ന നിലയിൽ പാവപ്പെട്ടവരുടെയും താഴേക്കിടയിലുള്ള ചേരിവാസികളുടെയും ഉന്നമനത്തിനായുള്ളതാണ്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 17 പ്രകാരം ഏറ്റെടുത്ത അത്തരം ഭൂമിക്ക് നൽകേണ്ട നഷ്ടപരിഹാരം നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 പ്രകാരം മാത്രമാണ്. എതിർകക്ഷികൾക്ക് ലക്ഷക്കണക്കിന് ചേരി നിവാസികൾക്ക് അഭയം നൽകാനുള്ള ബാധ്യതയുണ്ട്,അവർക്ക് ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ നിയമപ്രകാരം ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കാനും മേൽപ്പറഞ്ഞ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ അനുസരിച്ച് അതായത് വിപണി മൂല്യം അനുസരിച്ച് ഭീമമായ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാനും കഴിയില്ല. അതിനാൽ, 1973 -ലെ കെ.എസ്.എ (ഐ & സി) നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ വകുപ്പ് 17 അനുസരിച്ച് ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനും നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 അനുസരിച്ച് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നതിനും ബാധകമാണ്. അതിനാൽ, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 300 എ ലംഘിക്കപ്പെടുന്നില്ല."

19. മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെ, 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പ് ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്ന വെല്ലുവിളിക്ക് പുറമേ, ആദ്യമായി വാദത്തിനിടെയും , തുടർന്ന് രേഖാമൂലം സമർപ്പിച്ചപ്പോഴും , 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 17-ാം വകുപ്പ് നിലവിലെ കേസിന്റെ വസ്തുതയ്ക്ക് ബാധകമാകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യം ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതുസംബന്ധിച്ച് റിട്ട് ഹർജികളിൽ വാദങ്ങളൊന്നുമില്ല.

20. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, 1894-ലെയോ 2013-ലെയോ നിയമത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി 1973-ലെ നിയമത്തിലെ ഏറ്റെടുക്കൽ കാലഹരണപ്പെടുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യക്തമായ വ്യവസ്ഥയുടെ അഭാവത്തിൽ, 23.6.2005- ലെ ആരോപണവിധേയമായ വിജ്ഞാപനം കാലക്രമേണ റദ്ദാക്കിക്കൊണ്ട് ആശ്വാസം നൽകാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഹൈക്കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. അതിൽ, ഏതെങ്കിലും "ചേരി പ്രദേശവുമായി" അല്ലെങ്കിൽ അത്തരം പ്രദേശത്തെ ഏതെങ്കിലും കെട്ടിടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഏതെങ്കിലും മെച്ചപ്പെടുത്തൽ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും "ചേരി നിർമ്മാർജ്ജന പ്രദേശം " പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ ചേരി നിവാസികളെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഏതെങ്കിലും ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് യോഗ്യതയുള്ള അധികാരിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുമ്പോഴും പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അനുസൃതമായി അങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാരണം കാണിക്കൽ നോട്ടീസ് (പ്രാഥമിക വിജ്ഞാപനം) സാധാരണയായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ഈ ദൗത്യം പൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ ചേരി പ്രദേശത്തിന്റെ വികസനവും ചേരി നിവാസികൾക്ക് പുനരധിവാസവും നൽകേണ്ടത് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ കടമയാണ്.. ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഭൂമി എന്തുകൊണ്ട് ഏറ്റെടുക്കരുത് എന്നതിന് കാരണം കാണിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാഥമിക അറിയിപ്പിനും

വകുപ്പ് 17 പ്രകാരം അന്തിമ വിജ്ഞാപനം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും ഇടയിൽ കുറച്ച് കാലതാമസം ഉണ്ടായി എന്ന വസ്തുത തന്നെ, സാധുവായ കാരണം കാണിക്കൽ നോട്ടീസ് വഴി ആരംഭിച്ച പ്രക്രിയ കാലക്രമേണ കാലഹരണപ്പെട്ടതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു അടിസ്ഥാനമായിരിക്കില്ല.

20.എ. എന്നിരുന്നാലും, ഒരു ഉദ്ദേശ്യം പ്രാവർത്തികമാക്കാനുള്ള പ്രഖ്യാപിത അധികാരം ന്യായമായ സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ പ്രയോഗിക്കണമെന്ന് റിട്ട് ഹർജിക്കാർ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ന്യായമായ രീതിയിൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നത് ന്യായമായ സമയത്തിനുള്ളിൽ അതിന്റെ പ്രയോഗം എന്ന ആശയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ന്യായമായ സമയത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം നിയമത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കേസിന്റെ വസ്തുതകളും നീതിയുടെ അപചയം, ദുരുപയോഗം അല്ലെങ്കിൽ അധികാര ദുർവിനിയോഗം എന്നിവ തടയുന്നതിന് പ്രയോഗിക്കേണ്ട അധികാരത്തിന്റെ സ്വഭാവവും അനുസരിച്ച് നിർണ്ണയിക്കണം. ഈ ഹർജി പോലും ആദ്യം ഹൈക്കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

21.ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും നിലവിലെ കേസിന്റെ വസ്തുതയെക്കുറിച്ചും ആലോചിച്ചതിന് ശേഷം, 1973 -ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 20 ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉൾപ്പെടെയുള്ള റിട്ട് ഹർജികൾ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനായി ഹൈക്കോടതിയെ സമീപിക്കാൻ കക്ഷികൾക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകുന്നത് ഉചിതമാണെന്നാണ് കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം.മറ്റ് കോടതിയിലേക്ക് തിരിച്ചയച്ച കേസ് നടപടികളിൽ, ചേരി പ്രദേശമോ ചേരി

നിർമ്മാർജ്ജന പ്രദേശമോ ആയി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭൂമിക്ക്മേൽ വകുപ്പ് 17 ബാധകമാകാത്തതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു പുതിയ ഹർജി ഉന്നയിക്കുന്നതിനായി അവരുടെ റിട്ട് ഹർജി ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ റിട്ട് ഹർജിക്കാർക്ക് അവസരമുണ്ടാകും.ആ വിഷയം റിട്ട് ഹർജിക്കാർക്ക് അനുകൂലമായി തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടാൽ, അത് അടിസ്ഥാനപരമായി കേസിനെ ബാധിക്കും , അപ്രകാരം 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത പരിഗണിക്കുന്നത് പോലും അനാവശ്യമായേക്കാം.

22. തൽഫലമായി, ഇരു കക്ഷികൾക്കും ഗണ്യമായ നീതി ലഭിക്കുന്നതിന്, റിട്ട് ഹർജി ഭേദഗതി ചെയ്യാനോ അല്ലെങ്കിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വ്യവസ്ഥകളെയും ഏറ്റെടുക്കൽ നടപടിയെയും പ്രതിരോധിക്കാൻ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട സത്യവാങ്മൂലം സമർപ്പിക്കാനോ ഇരു കക്ഷികൾക്കും അവസരം നൽകിക്കൊണ്ട്, റിട്ട് ഹർജികൾ അതിന്റെ യോഗ്യതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും നിയമത്തിന് അനുസൃതമായും പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനായി ഹൈക്കോടതിയുടെ സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ കക്ഷികളെ അയയ്ക്കുന്നത് ഉചിതമാണെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു. ഇന്ന് മുതൽ ആറ് ആഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ കക്ഷികൾക്ക് അത് ചെയ്യാൻ കഴിയും. റിമാന്റിനെ തുടർന്ന്, 2022 സെപ്റ്റംബർ ആദ്യ വാരത്തിൽ ഹൈക്കോടതിയിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട സിംഗിൾ ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ കേസ് പരിഗണിക്കും.

23. ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 39 (ബി) -ലെ "സമൂഹത്തിന്റെ ഭൗതിക വിഭവങ്ങൾ"എന്ന പ്രയോഗത്തിൻറെ വ്യാപ്തിയെക്കുറിച്ചും 1973- ലെ നിയമത്തിലെ ആരോപണവിധേയമായ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് അത് ബാധകമാകുമെന്നുമുള്ള വാദങ്ങൾ

കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, **പ്രോപ്പർട്ടി ഓണേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ**[23] എന്ന കേസിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ കോടതിയുടെ വിശാല ബെഞ്ചിൻറെ തീരുമാനത്തിനായി കാത്തിരിക്കാൻ സിംഗിൾ ജഡ്ജിക്ക് അവസരമുണ്ടാകും എന്നത് കോടതി വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണഗതിയിൽ, ജുഡീഷ്യൽ സഭ്യത നിരീക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഈ അപ്പീലുകൾ ഈ കോടതിയിൽ നിലനിർത്താനും അനുബന്ധ കേസുകൾക്കൊപ്പം ഈ കോടതിയുടെ വിശാല ബെഞ്ചിന് മുന്നിൽ വാദം കേൾക്കാനും കോടതി തീരുമാനിക്കുമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ആ സാഹചര്യത്തിൽ, ചോദ്യം ചെയ്യാനോ പ്രതിരോധിക്കാനോ കൂടുതൽ കാരണങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ കക്ഷികൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ വാദങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടി വന്നേക്കാം.അതിനാൽ, ഈ വിഷയം തുടക്കത്തിൽ ഹൈക്കോടതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയും, അവിടെ ഇരുപക്ഷത്തിനും അവരുടെ നിലപാട് അവതരിപ്പിക്കാനും വാദിക്കാനും പൂർണ്ണ അവസരം ലഭിക്കും.

24. മേൽപ്പറഞ്ഞവ കണക്കിലെടുത്ത്, ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് പുറപ്പെടുവിച്ച 17.8.2012, 28.8.2012 എന്നീ തീയതികളിലെ ആരോപണവിധേയമായ വിധിന്യായങ്ങളും ഉത്തരവുകളും സിംഗിൾ ജഡ്ജി 20.9.2007 -ന് പുറപ്പെടുവിച്ച സംയുക്ത വിധിന്യായവും കോടതി റദ്ദാക്കുന്നു. ആക്ഷേവിധേയമായ വ്യവസ്ഥകളെയും സംസ്ഥാനത്തിൻറെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും ന്യായീകരിക്കുന്നതിന് കക്ഷികൾക്ക് അവരുടെ വാദങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്താനോ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിച്ച സത്യവാങ്മൂലങ്ങൾ സമർപ്പിക്കാനോ അവസരം നൽകിയ ശേഷം 2005-ലെ റിട്ട് ഹർജി നമ്പർ

[23] മേൽപരാമർശം (20 ആം അടിക്കുറിപ്പിൽ)

22611[24],2005-ലെ റിട്ട് ഹർജി നമ്പർ 20955[25],2005-ലെ റിട്ട് ഹർജി നമ്പർ 21192[26] എന്നിവ നിയമപ്രകാരം വീണ്ടും വിധിക്കാനായി കോടതി ഹൈക്കോടതിയിൽ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നു.ഹൈക്കോടതിയുടെ ആക്ഷേപവിധേയമായ തീരുമാനങ്ങൾ റദ്ദാക്കിയതിനാൽ, 1973-ലെ നിയമത്തിലെ 20-ാം വകുപ്പ് അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്നതല്ലെന്ന് ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രഖ്യാപനം അസാധുവായി കണക്കാക്കുകയും റിമാന്റ് ചെയ്ത ഹർജികളിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ ഇനിയൊരു ഉത്തരവ് ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ ആ വ്യവസ്ഥ പൂർണ്ണമായും പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്തുകയും വേണം.

25. ഉചിതമെന്ന് തോന്നുന്ന ഏത് വാദവും മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകാൻ ഇരു കക്ഷികൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. 2022 സെപ്റ്റംബർ ആദ്യ വാരത്തിൽ കർണാടക ഹൈക്കോടതിയുടെ സിംഗിൾ ജഡ്ജി ഈ വിഷയം പരിഗണിക്കും. ഹർജികൾ നിയമത്തിന് അനുസൃതമായി വേഗത്തിൽ തീർപ്പാക്കാൻ ഹൈക്കോടതി ഹൈക്കോടതി ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമം നടത്തുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

അതനുസരിച്ച് അപ്പീലുകൾ തീർപ്പാക്കുന്നു. ചെലവുകളെ സംബന്ധിച്ച് ഉത്തരവ് ഇല്ല.

തീർപ്പുകൽപ്പിക്കാത്ത അപേക്ഷകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയും ഇതിനാൽ തീർപ്പാക്കും.

---

[24] 2 ആം അടിക്കുറിപ്പ് കാണുക

[25] 3 ആം അടിക്കുറിപ്പ് കാണുക

[26] 4 ആം അടിക്കുറിപ്പ് കാണുക

2022-10-448-464

34

ദേവിക ഗുജ്രാൽ അപ്പീലുകൾ തീർപ്പാക്കി.

(എൽ.സി.ആർ.എ രൂപാൻഷി വിരാംഗിന്റെ സഹായത്തോടെ)